

Humbleby - Hykleby - Hyggeby

Sidste år var der på grund af sygdom ikke et afsnit af Onkel Svends julefeuilleton i Nabos decemhernummer. Nu er den på en måde gal igen. Onkel Svend er tilbage i vanlig stil, men det er hans hovedperson pensionisten ikke. Tvært imod - han ligger syg i sin seng - måske på sit yderste!

Det var en mørk og stormfuld nat. Pensionisten lå i sin seng og tog sin temperatur.

Med hvad, der kunne gå hen og blive hans sidste krampetrækning, havde han været på apoteket og købt et nyt termometer. Han var med sine febersvækkede gamle fingre kommet til at fumle sit kviksølvstermometer på gulvet, så glasarret knækkede og kviksølvet flød ud. Konen var ikke hjemme. Han måtte selv på benene og få fat i et nyt. Apoteket havde kun en digital model, hvor man kan aflæse sin nøjagtige temperatur med flere decimaler, når termometeret med et bip efter højst 30 sekunder meddeler, at det har nået et resultat.

Ifølge brugsanvisningen var det ikke engang nødvendigt at proppe termometeret skråt op. Han kunne tage målingen i armhulen, hvis han holdt overarmen ind til kroppen. Det prøvede pensionisten mange gange.

For det første lød der aldrig et bip - i hvert fald ikke et han kunne høre - og for det andet viste termometeret 37,01 grader uanset hvor længe han knugede sammen om det. Han prøvede så på den gode gammeldags måde - skråt op - men det blev det ikke bedre af. Intet bip - og stadig

uanset tiden - 37 grader komma noget - med en ubetydelig forskel på en ligegyldig sidste decimal.

"Nej. Må jeg så bede om kviksølv, det ved man da hvad er, og hvordan man får til at udvide sig i takt med kropstemperaturen". Han tænkte tilbage på sin soldatertid, hvor det var hans mindste kunst at slippe for efterårsmanøvrer ved at få sig indlagt på lazarettet og få sin kropstemperatur bragt op på den ønskede højde ved at gnide kviksølvstermometeret mod lagenet. Det eneste svære ved den manøvre var, at temperaturen tit røg op over livsfaregrænsen. Men så var det med kviksølv sådan, at man med et par slag kunne slå termometeret et passende antal streger ned og dermed berolige personalet; - syg - men ikke noget livstruende. Et par dages hvile var nok til at komme op igen.

Det var dejlige dage på lazarettet - især ved tanken om soldaterkammerater, der mavede sig gennem våde grøfter i iskoldt efterårspløje og skød med løst krudt til højre og venstre og blev spist af med kolde, uspiselige feltrationer, mens han lå i en varm seng og blev passet og plejet. Åh ja - de dejlige soldaterminder!

Men nu lå han her med et uanvendeligt digitalt termometer. Han prøvede at holde det mod sin sengebords-lampe. Det hjalp ikke - måske fordi konen havde udskiftet alle el-pærer med led-pærer, som lyste kraftigt uden at blive varme. Han prøvede at gnide det på lagenet, men termometeret reagerede ikke som forventet. Det steg hurtigt, men når temperaturen ikke var konstant, målte det ikke et resultat, han kunne bruge til noget.

Pensionisten forbandede termometeret. - Fanden tage det digitale halløj.

Konen havde gentagne prøvet at overtale ham til at gå til læge: "Jeg vil ikke vide, hvad det er, jeg måske skal dø af", havde han svaret.

Han ville ikke indrømme, at han faktisk havde været ved lægen flere gange uden at få det bedre. Tvært imod. Han havde mistet tilliden til sin læge og måtte se sig om efter en anden.

Ved sidste besøg havde lægen ligefrem grinset af ham. Lægen havde spurgt, hvorfor han ikke havde set noget til ham i en hel måned. Og da han så havde svaret, at det var fordi han var syg, kom lægen til at grine men prøvede trods det at lade som om, han tog ham alvorligt.

Lægen målte blodtryk og tog en blodprøve. Men da han lod som om, han tog hans temperatur ved at tvære en genstand rundt i ansigtet på ham i få sekunder, mistede pensionisten den sidste rest af respekt.

Tænk – en læge der griner af en patient, som lider af noget, der måske er uheldeligt – dødeligt! Og efterfølgende gør nar af ham ved at lade som om, han måler hans temperatur. Nej, skråt op! – i mindst et par minutter, hvis man vil måle sin temperatur – det behøvede man ikke at læse til læge for at vide. Lægens konklusion var afslørende: “Du fejler ikke noget - normalt blodtryk - ingen feber - stabil puls - hvis der er noget galt med dig er det ikke noget, en læge kan gøre noget ved. Måske skulle du snakke med en psykolog og behandles af en psykiater. Jeg kan godt give dig en henvisning”.

Så var det, pensionisten for alvor fik det dårligt. Han gik fra lægen direkte hjem i seng. Og der blev han i dagevis kun afbrudt af turen til apoteket.

Bortset fra hans travle kone, som - selv om hun nu også var pensionist - gik til alt muligt, kom der ingen og så til ham. Typisk Humleby! - opreklameret for godt naboskab - men når det blev alvor og der virkelig var brug for støtte og hjælp, så kunne man få lov at ligge og visne hen i sin ensomhed; - Hykleby - var et mere rammende navn.

En enkelt gang havde han troet, der kom sygebesøg. Han havde gennem væggen indtil stuen hørt en velkendt herrelatter – den berygtede rørlægger – uden tvivl. Men det var helt tydeligt ikke ham, han ville besøge. For en gangs skyld var konen hjem-

Den dødsyge pensionist ville ikke risikere at blive genkendt af nogen, som mente, at han burde blive hjemme i sin seng. (ill.: Gunni)

me. Og det var åbenbart nok for rørlæggeren.

Det var kun høje toner som digitale bip og den slags, pensionisten havde svært ved at høre. Gennem døren havde han hørt

rørlæggeren sige:

“Nå, han ligger og hypper sine kondere”.

Konen svarede: “Han lider i stilhed, så man kan høre det i hele

huset!”

De bemærkninger gav ingen mening for pensionisten. Og det blev ikke bedre af, at rørlæggeren snakkede videre om at hyppe .... et eller andet. Men derefter gik de over til hvisken og andre lyde, der heller ikke gav mening.

Han overvejede at stå op og gå ind til dem; lydene der inde fra gjorde ham mere og mere nysgerrig, men på den anden side – det skulle nødtigt hedde sig, at han var ved at komme på bene, så han blev liggende og led i stilhed.

Så slog det ham, at hans kone sikkert fik massage – det havde hun sagt, at rørlæggeren havde lært om på aftenkursus. Hun klagede tit over problemer omkring lænden.

Måske skulle han også selv se sig om efter alternativ behandling. Lægevidenskaben kunne man jo ikke stole på. Men rørlæggeren! ... Nej, ham ville han i hvert fald ikke lade røre ved sig. Han følte sig ikke i stand til at lede efter behandlingsmuligheder ude i byen, og konen skulle helst ikke vide noget, så hende kunne han ikke få hjælp hos.

Så kom han i tanke om, at han engang havde set en annonce i Nabo fra en Humleby-beboer, der bød på noget, han måske kunne få lindring af – helbredelse havde han indstillet sig på, at han ikke længere kunne gøre sig håb om.

På Humlebys hjemmeside fandt han efter lang tids søgning i gamle numre af Nabo frem til en annonce fra en dame i Lundbyesgade, der bød på noget asiatisk og mystisk. Det så ikke ud til at være det helt rigtige for ham. Men hun var inden for

hans sparsomme rækkevidde, og skade kunne det vel ikke gøre nu, hvor alt håb alligevel var ude.

Dagen efter kæmpede han sig ud af sengen og gik for første gang i meget lang tid i bad. Det havde en forbløffende virkning. Det var lige før, han følte sig rask, da han stod under bruseren og mod sit princip lod vandet løbe så længe, det var varmt, og det blev det ved med at være længere end, han havde troet muligt. Da han senere ringede på i Lundbyesgade var det svært for ham at føle sig så syg, som han var. Det blev ikke lettere, da damen åbnede døren; faktisk fik synet af hende ham til at føle sig bedre tilpas end han havde gjort meget længe.

Han prøvede at overbevise damen om, at han trods sit tilsyneladende friske udseende var alvorligt syg og trængte til behandling:

“Jeg behandler ikke sygdom. Det, jeg giver mig af med, kan i bedste fald forebygge og måske gøre dig klogere på din krops svagheder”, svarede den nydelige dame.

Pensionisten skjulte sin skuffelse – hende ville han gerne lægge sin krop og sit dårlige helbred i hænderne på.

“Jeg havde håbet på en smule lindring – ikke at blive helbredt”, fik han sagt. Hun svarede, at han kunne prøve at være med i Beboerhuset, hvor hun hjalp beboere med at komme i gang med yoga og lærte dem øvelser, som de kunne holde sig selv vedlige med derhjemme.

Den var pensionisten ikke med på. Og da hun gjorde ham klart, at hun ikke brugte at lægge folk på en briks og give dem kærlig

behandling, fik pensionisten nok og gik sin vej.

Det var vindstille, solskin og blå himmel. Pensionisten følte for en gangs skyld ikke trang til at gå lige hjem og i seng. Han ville gerne se, hvor langt Carlsberg var kommet med at møje Humlebys nabolag til med højhuse.

Han vikledede sit halsklæde rundt om ansigtet og trak hatten godt ned. Han ville ikke risikere at blive genkendt af nogen, som syntes, at han burde blive hjemme i sin seng så syg, som han var. Hele Carlsbergs område var tilsyneladende blevet én stor byggeplads med kraner, der strittede op alle vegne. Det undrede ham, hvad de brugte så høje kraner til, når det meste så ud til at foregå under jordens overflade.

Han fandt ind i den gamle brygger Jacobsens have. Den lignede nogenlunde sig selv. En del bryggerheste var ude i en indhegning og blive luftet. Det syn glædede ham. Han ville gerne have haft en pose gulerødder eller noget andet foder med; hestene havde for længst spist hvert eneste græsstrå, de havde mulighed for at få fat på. Stakkels dyr – næste gang, han kom denne vej forbi, skulle de ikke blive glemte.

Han vikledede halsklædet af og lattede på hatten. Den frostklare luft var krydret med duften af hø og heste. Det vakte gode minder om gamle dage hjemme i udkanten, hvor han var vokset op.

Det var forunderligt så godt, han følte sig tilpas. Han stod tæt ved en kristtjørn – de skinnende grønne blade med lyse kanter var den pæneste tænkelige baggrund for de smukke røde bær.

– Man kommer ligefrem helt i julestemning, tænkte pensionisten. – Hvem der bare sad på Bobs hytte, hvor værten hvert år forsøgte at overgå sig selv, når han pyntede hytten til jul. Hvis der var nogen, der julehyggede lige nu, så var det det kredsen af faste gæster i baren.

– Hvem der bare sad der med en fadbamse og blev hygget om af den yppige servitrice, tænkte pensionisten.

Men han turde ikke gå derned. Faren for at møde den berygtede rørlægger og skulle lægge øre til syge vitser om at hyppe kondere var for stor. Så hellere blive her ude i kulden og hygge sig med fredsommelige hypheste.

Det var godt nok blevet koldt. Og nu var der også skyer på himlen.

Han vikled sig igen ind i halsklædet og trak hatten ned om ørene. Det begyndte at sne. Det så ikke ud til at genere hestene, som stod med løftede hoveder og så ud som om, de nød det. Det valgte han så også selv at gøre.

“Løft dit hoved’ du raske gut”, hed det i en sang fra hans skoletid. Den nynnede han på vej gennem Jacobsens have. Det slog ham, at det var en højst upassende sang for en gammel mand, der slet ikke var rask.

Men måske var han i virkeligheden slet ikke dødssyg. Faktisk var det længe siden, han havde følt sig så rask. Han gik nynnende videre hele vejen hjem til Küchlersgade.

Uden for huset stod en velkendt skikkelse – den berygtede rør-lægger!

Han så det for sent til, at han kunne undgå at møde ham.

“Jamen, kommer du der! – Det var da helt utroligt. – Hvis du vidste hvor bekymrede, vi har været alle sammen – hvor er det godt at se dig på benene igen”, sagde rørlæggeren. Han stod med en pakke juleøl under armen.

“Se her har du en lille julehilsen fra Carlsberg – sådan en har alle vi husejere fået, men så slog det mig, at du jo ikke er husejer men lejer. Øl har jeg nok af, så her får du min!”

Pensionisten vidste ikke, hvad han skulle sige bort set fra: “Hyggeligt at se dig. Glædelig jul og tak!”.

“I lige måde. Men skal vi ikke lægge pakken inden for og gå en tur på Bob. Jeg gi’r”, svarede rørlæggeren.

Onkel Svend